

Nr 26.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i förordningen den 31 mars 1922 (nr 130) angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Genom en den 5 mars 1948 dagtecknad proposition, nr 186, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Förordning

om ändring i förordningen den 31 mars 1922 (nr 130) angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Härigenom förordnas, att § 3 mom. 3 samt § 4 mom. 5 och 6 förordningen den 31 mars 1922 (nr 130) angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse:)

§ 3.

Mom. 3. Sedan avgifterna antecknats i arbetsgivarförteckningarna äger riksförsäkringsanstalten från *vederbör- ligt anslag* å riksstaten tillgodogöra sig beloppet av de sålunda antecknade avgifterna.

§ 4.

Mom. 5. Över de avgifter, vilka icke erlagts i föreskriven ordning, uppgör riksförsäkringsanstalten för perioder av året, som av anstalten bestämmas,

(Föreslagen lydelse:)

§ 3.

Mom. 3. Sedan avgifterna antecknats i arbetsgivarförteckningarna äger riksförsäkringsanstalten från *vederbör- lig inkomsttitel* å riksstaten tillgodogöra sig beloppet av de sålunda antecknade avgifterna.

§ 4.

Mom. 5. Över de avgifter, vilka icke erlagts i föreskriven ordning, uppgör riksförsäkringsanstalten för perioder av året, som av anstalten bestämmas,

¹ Senaste lydelse se SFS 1946: 494.

(Nuvarande lydelse:)

särskilt för varje län förteckningar samt överlämnar desamma till vederbörande länsstyrelser, som hava att i föreskriven ordning verkställa indrivning av avgifterna.

Sedan de i första stycket omfördä förteckningarna uppgjorts, äger riksförsäkringsanstalten från vederbörigt anslag å riksstaten tillgodogöra sig beloppet av de i förteckningarna upptagna avgifterna.

Mom. 6. Arbetsgivare, som underlåtit att inom för varje fall föreskriven tid inbetala det avgiftsbelopp, som då förfallit till betalning, skall erlagga böter med tre procent av den förfallna avgiftens belopp. Avgift och böter skola indrivnas i den ordning, som om resterande skatt är i uppbördsförordningen stadgat.

Av böterna skall en tredjedel, dock ej mer än 100 kronor, tillfalla, för det fall att avgiften påförts till betalning i Stockholms stad och där indrivits, stadens kassa, men i övriga fall den, som verkställt indrivningen. Återstoden av bötesbeloppet skall tillfalla statsverket.

(Föreslagen lydelse:)

särskilt för varje län och varje utmätningsmansdistrikt inom länet förteckningar samt överlämnar desamma till vederbörande länsstyrelser, som hava att verkställa indrivning av avgifterna i den ordning, som om resterande skatt är i uppbördsförordningen stadgat.

Sedan de i första stycket omfördä förteckningarna uppgjorts, äger riksförsäkringsanstalten från vederbörig inkomstitel å riksstaten tillgodogöra sig beloppet av de i förteckningarna upptagna avgifterna.

Mom. 6. Arbetsgivare, som underlåtit att inom för varje fall föreskriven tid inbetala det avgiftsbelopp, som då förfallit till betalning, skall erlagga restavgift, beräknad efter fyra öre för varje full krona av det sålunda icke erlagda avgiftsbeloppet, dock ej mindre än tjugufem öre. Restavgift skall indrivnas i den ordning, som i uppbördsförordningen är stadgat.

Restavgift skall för varje restförd avgiftspost tillkomma utmätningsman med en tredjedel, dock högst 100 kronor. Har exekutionsbiträde anlåtats för indrivningen, äger dock denne uppbära hälften av den utmätningsmannen tillkommande restavgiften för medel, med vilkas indrivning han tagit befattning. Där i stad, med eller utan magistrat, i övrigt finnas meddelade särskilda föreskrifter rörande dispositionen av restavgift, skola dessa föreskrifter tillämpas jämväl beträffande restavgift, som avses i denna förordning.

Restavgift, som enligt bestämmelserna i andra stycket skulle hava tillkommit landsfiskal, skall tillfalla statsverket. Har landsfiskal anlitat exeku-

*(Nuvarande lydelse:)**(Föreslagen lydelse:)*

tionsbiträde för indrivningen, äger dock denne uppbära den del av restavgiften, som enligt vad i andra stycket stadgas tillkommer honom. I övrigt skall restavgift, som icke enligt bestämmelserna i andra stycket tillkommer befattningshavare eller enligt för stad meddelade särskilda föreskrifter stadens kassa, tillfalla statsverket.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1948.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för förslaget, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Enligt föreskrifterna i förordningen den 31 mars 1922 (nr 130; ändrad 48/1930, 144/1933, 232/1937, 494/1946 och 517/1947) angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete skola dylika försäkringsavgifter för s. k. mindre arbetsgivare (d. v. s. arbetsgivare med i regel mindre än fem årsarbetare) uppbäras i samband med skatteuppbörden. Så snart avgifterna för visst år av riksförsäkringsanstalten antecknats i arbetsgivarförteckningarna för ifrågavarande år äger emellertid anstalten tillgodogöra sig hela beloppet av avgifterna från ett å riksstaten uppfört anslag. Större arbetsgivares försäkringsavgifter påföras icke i arbetsgivarförteckningarna utan debiteras av riksförsäkringsanstalten arbetsgivarna direkt. Anstalten äger från nämnda anslag tillgodogöra sig uppkommande restantier å dessa avgifter. Beträffande såväl mindre som större arbetsgivares försäkringsavgifter, som icke erlagts i föreskriven ordning, gäller, att de skola indrivnas på sätt i uppbördsförordningen stadgas.

Förenämnda anslag har för innevarande budgetår uppförts under rubriken Förskottering av olycksfallsförsäkringsavgifter m. m. Avgiftsbelopp, som förskotterats från detta anslag, skola tillgodoföras anslaget när de inbetalats till uppbördsmyndigheterna.

Riksräkenskapsverket har i skrivelse till Kungl. Maj:t den 26 augusti 1947 föreslagit ändrat förfarande för förskjutande av ifrågavarande försäkringsavgifter m. m.

Föredragande departementschefen, statsrådet Möller, har i propositionen bland annat anfört:

»Riksräkenskapsverket har föreslagit en av arbetsbesparingsskäl motiverad förenkling av nu föreskrivna förfarande för förskottering till riksförsäkringsanstalten av olycksfallsförsäkringsavgifter, avseende såväl avgifterna från mindre arbetsgivare som resterande avgifter från större arbetsgivare. I stället för att avgifterna, såsom enligt nu gällande ordning skall ske, förskottas från ett å riksstaten anvisat anslag skola avgifterna enligt förslaget förskottas från en inkomstittel för skattemedel. Avgifter, som ej erläggas av de avgiftsskyldiga, skola stanna å denna inkomstittel. Denna ändring i det nu tillämpade förfarandet torde böra vidtagas. I enlighet härmed har något anslag till förskottering av olycksfallsförsäkringsavgifter m. m. icke äskats för nästa budgetår.

Omläggningen torde böra föranleda ändringar i § 3 mom. 3 och § 4 mom. 5 andra stycket förordningen den 31 mars 1922 (nr 130).»

För budgetåret 1947/48 har *riksräkenskapsverket* i förenämnda skrivelse föreslagit en övergångsordning, innebärande att det för detta budgetår anvisade anslaget till förskottering av olycksfallsförsäkringsavgifter m. m. visserligen disponeras av riksförsäkringsanstalten enligt utfärdade föreskrifter men sedan genom omföring från inkomstiteln Preliminär skatt å inkomst och förmögenhet m. m. tillgodoföres ett belopp, motsvarande summan av de under budgetåret i länsstyrelsernas räkenskaper uppdebiterade avgifterna samt att alla hos länsstyrelserna inflytande avgifter tillgodoföres inkomstiteln.

Departementschefen har i propositionen i nyssnämnda hänseende uttalat, att det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att utfärda bestämmelser i överensstämmelse med riksräkenskapsverkets förslag, därest riksdagen icke har något att erinra mot den föreslagna anordningen.

I propositionen har *departementschefen* vidare förklarat, att i detta sammanhang ytterligare vissa ändringar utöver de förut angivna synas böra vidtagas i förordningen den 31 mars 1922 och därutinnan anförts:

»En den 31 mars 1922 utfärdad tillämpningskungörelse (nr 132) till förordningen erfordras icke längre sedan den föreslagna ändringen i förskotteringsförfarandet genomförts. Det är min avsikt att föreslå, att kungörelsen upphäves. Med anledning härav torde den i § 4 mom. 5 första stycket förordningen intagna föreskriften att riksförsäkringsanstalten skall särskilt för varje län avlämna förteckning över avgifter, som icke i föreskriven ordning erlagts till anstalten, böra kompletteras med en föreskrift att sådan förteckning skall avlämnas särskilt för varje utmätningsmansdistrikt inom länet. Vidare bör en redaktionell ändring vidtagas i samma stycke.

Slutligen torde i detta sammanhang § 4 mom. 6 böra ändras. I detta moment meddelas föreskrift om påföljd vid försummad betalning av försäkringsavgift, som debiteras arbetsgivare direkt av riksförsäkringsanstalten. Enligt denna föreskrift skall arbetsgivare, som underlåtit att inom i varje fall föreskriven tid inbetala det avgiftsbelopp, som då förfallit till betalning, erlagga böter med tre procent av den förfallna avgiftens belopp. Avgift och böter skola indrivas i den ordning, som om resterande skatt är i uppbördsförordningen stadgat. I momentet meddelas vidare föreskrift om fördelningen av nämnda böter. Enligt 66 § uppbördsförordningen utgår vid försummad skattebetalning restavgift, beräknad efter fyra öre för varje full krona av den icke erlagda skattens slutsumma, dock ej mindre än tjugufem öre. Uppbördsförordningens bestämmelser bli tillämpliga beträffande de avgifter, som erläggas av mindre

arbetsgivare. Det synes icke föreligga något skäl för att olika påföljdsregler skola gälla beträffande avgifter, som skola erläggas av större resp. mindre arbetsgivare. Bestämmelserna i § 4 mom. 6 i 1922 års förordning torde därför böra ändras i anslutning till uppbördsförordningens motsvarande bestämmelser. Samtidigt torde den nuvarande bestämmelsen om fördelning av påföljdsavgiften böra ändras till närmare överensstämmelse med eljest beträffande dylika avgifter tillämpade regler.»

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran vare sig mot det genom propositionen framlagda förslaget till förordning om ändring i förordningen den 31 mars 1922 angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riks-försäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete eller mot den i propositionen föreslagna övergångsanordningen för budgetåret 1947/48 och får därför hemställa,

- A. att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition; samt
- B. att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t förklara, att riksdagen icke funnit anledning till erinran mot att bestämmelser om en övergångsanordning för budgetåret 1947/48 beträffande förskottering av olycksfallsförsäkringsavgifter m. m. utfärdas av Kungl. Maj:t i överensstämmelse med riksräkenskapsverkets i propositionen återgivna förslag.

Stockholm den 29 april 1948.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Holmbäck, Forslund, Hage, Sten, Hallagård och Carl Eric Ericsson;

från andra kammaren: herrar Olovson i Västerås, Hagård*, Cruse*, Holm*, fru Johansson i Norrköping, herrar Jacobsson i Igelsbo, Carlsson i Bakeröd och Andersson i Alfredshem.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.